

skulde man synes, kunde være naaet paa mindre end 3 Maaneder. Det kunde være naaet straks, og saa kunde man have benyttet den Tid, der nu er gaaet, til at finde noget andet og bedre. Fra alle Partiers Side er der givet Tilsagn om, at man vil være med til at mildne Ulykkens Følger. Saa behøvede man ikke først at sidde uvirksom i 3 Maaneder og saa, naar de ere gaaede, at forlange 4 Maaneder til at overveje og atter overveje i Stedet for at handle resolut og hurtigt og fremsætte Forslag her paa Rigsdagen, der kunde mildne Følgerne af denne Kalamitet.

Men foruden de Ulemper, jeg her har gjort opmærksom paa, maa man endnu tage med i Betragtning en Ting, som jeg tillægger den allerstørste Betydning. Det er det, at Sparsommelighedssansen i vort Folk sløves, ja maaske ødelægges under Forhold som disse. Jeg har hørt adskillige Mennesker sige: Hvad nytter det, man sparer, naar man kun opsparer sine Penge til saadanne Kæltringer og bagefter altsaa alligevel staaar paa bar Bund, nej, saa kunne vi lige saa godt leve af de Midler, vi have. Saa giver man Sparsommeligheden en god Dag. I dette Øjeblik tror jeg, det netop i højeste Grad er nødvendigt, at man ikke alene i det private Liv, men ogsaa for Statens Vedkommende tager dette Spørgsmaal, Sparsommeligheden, under Overvejelse og forsøger at gennemføre det. Jeg synes i hvert Fald, at man i Dag, naar man nu endelig efter 3 Maaneders Forløb er naaet saa vidt, at man kan behandle et saadant Forslag, burde kunne faa at vide, hvad man har paatænkt enten fra Regeringens Side eller fra Bestyrelsens Side at foreslaa eller forlange for at faa Bondestandens Sparekasse i Gang igen. Der foreligger intet. Det ser ud til, at man staaar ganske raadvild, ganske blank og bar og ikke ved hverken ud eller ind, ikke ved, hvad man overhovedet vil. Dette synes jeg, der er Grund til i høj Grad at beklage ogsaa af rent økonomiske Grunde, thi det er noget, der ikke er saa vanskeligt at regne ud, at for hver Dag, der gaar, spiser man en Tillidsmand op. Naar man regner med Rentetab og Administrationsomkostninger, vil dette andrage omkring et Par Tusind Kroner om Dagen. Og jeg, der ogsaa er Tillidsmand, vil for mit Vedkommende sige, at for saa vidt jeg derved kunde bidrage til at rejse Bondestandens Sparekasse, skulde jeg med Fornøjelse betale de 2,000 Kr., men paa den anden Maade synes jeg ogsaa, at naar man ikke er naaet videre efter 3 Maaneders

Forløb end hertil, at man maa forlange en Respit paa 4 Maaneder, og til at overveje og atter overveje, og naar man ved, at der ryger en Tillidsmand for hver Dag, der gaar, saa er Fornøjelsen for Tillidsmændene ikke saa synderlig stor, naar de skulle af med de 2,000 Kr. Nej, i dette Forhold forekommer det mig, at man havde handlet bedre ved at handle hurtigt og resolut end ved atter og atter at trække Sagen i Langdrag.

Det forekommer mig ogsaa, at Befolkningen har nogen Ret til at forlange at faa Besked om de Planer og Overvejelser, man er naaet til. Der var vel neppe nogen Sparekasse, der bød større Garanti end netop denne; den Mand, der stod i Spidsen, var en af Landets ypperste Mænd, udmærket og sat i Spidsen for Administrationen, og alle erkendte — Regeringspartiet har i alt Fald Gang paa Gang understreget dette —, at han var en af de mest udmærkede Mænd, og da han gik af som Minister, understregedes dette endnu stærkere, saa udnævnte eller bevirkede det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at han blev udnævnt til Gehejmekonferensraad. Der kan anføres ikke faa Eksempler paa, at netop denne Udnævnelse bidrog til at berolige Folk. Der er Folk, som have taget Penge ud af andre Sparekasser, hvor de ikke følte sig ganske trygge, — jeg ved ogsaa Eksempler derpaa — og ere gaaede til Bondestandens Sparekasse, fordi de sagde: Naar det ærede Medlem for Ringkøbing, der er saa klog en Mand, gør Alberti til Gehejmekonferensraad, saa er det en given Ting, at der ingen Ting er i Vejen, og saa anbringe vi vore Penge der, for der maa de staa sikrere end noget andet Sted. Derfor forekommer det mig, at ingen har større Forpligtelse end det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) — der maaske nok endnu giver Tønen an i hvert Fald i sit Parti og maaske ogsaa noget i Regeringen — til netop at være med til at træffe Forholdsregler, der kunne mildne denne Katastrofe. Thi der er sikkert, det tror jeg, man vil indrømme, ikke et eneste Menneske i vort Land, der har saa stort et Ansvar som han.

Det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen) talte om, at Sparekassen vil lide Tab, og derom er der vel heller neppe Tvivl; men det ærede Medlem understregede for sit Vedkommende, at naar denne Sag maaske senere kommer til Behandling, vil han ikke staa som Ordfører. Det synes jeg ikke, der kan være no-